

'007

de Cristian Ioanide

Stimați cititori,

Vă doresc ca '007 să reprezinte pentru dumneavoastră un an al bunelor decizii de tot felul! Dar ce reprezintă, de fapt, acest an '007? Așa cum se arată el cifric, '007 ar fi al șaptelea an al unei extensii acordată Istoriei, o extensie a celor 2000 de ani scurși de la Nașterea Domnului. Dacă ar fi așa, ar însemna că '007 ar trebui să fie un an cheie, un an de cotitură. Și asta pentru că cifra "7", în conformitate cu Ethelbert W. Bullinger (1837-1913)

(Number in Scripture), reprezintă "perfecțiunea spirituală" și este cel mai frecvent uzitat număr biblic. El apare, ca atare, de 7 x 41 ori și ca al "7-lea" de 7 x 14 ori. Iar acest "7" îi succede numărului "6", "numărul omenescului", numărul imperfecției prin excelență.

Dar cum Cristos, se pare că, s'a născut mult mai devreme decât a stabilit călugărul scit Denys cel Mic (secolul 6! după Naștere), s'ar părea că, în mod real, suntem prin anul 2014, 2015. Iar toată această incertitudine a fost lăsată tocmai pentru ca nimeni să nu poată calcula cu precizie "Ziua Domnului", ci numai s'o prevadă după semnele vremii, conform celor spuse cu un optimism molipsitor de către Apostolul Pavel: Dar voi, fraților, nu sunteți în întuneric, pentru ca ziua aceea să vă prindă ca un hoț. Voi toți sunteți fii ai luminii și fii ai zilei. Noi nu suntem ai nopții, nici ai întunericului. Așa că tot ce-am spus până aici nu folosește la altceva decât la informarea dumneavoastră generală. De aceea, îndemnul nostru rămâne și în acest an: "Cercetați toate lucrurile și păstrați ce este bun!"

Dar ceea ce știm cu siguranță despre '006 este faptul că, el nu a adus "ruperea primei peceti" sau, altfel spus, nu a conținut în el începutului evenimentelor apocaliptice.

Va aduce anul '007 acest început?

E posibil, judecând după 'logica' unora dintre evenimente și imposibil după a altora.

Cartea Apocalipsei marchează "începutul" prin apariția în scenă a unui cal alb al cărui călăreț este înarmat cu un arc cât statura unui om. Bineînțeles că arcul a simbolizat și simbolizează puterea militară. Sau, în termenii de azi, el reprezintă elementul balistic al războiului, care, în încrâncenările din Iugoslavia și Irak, a jucat rolul principal. Numai că, Apostolul Ioan nu ne spune că i-ar fi văzut săgețile. Și, de aici, unii analiști au concluzionat că, acest călăreț va impune o pace forțată lumii întregi doar prin simpla sa apariție la fața locului.

Dacă această profecie ar fi singura despre prima parte a vremurilor apocaliptice așa zice că există o logică a acestei concluzii. Numai că există grupaje întregi de alte profetii consacrate acțiunii divine de "pedepsire a Neamurilor", care au fost potrivnice Israelului. Iar aceste profetii indică cu fermitate importante vărsări de sânge. Așa că, omisiunea lui Ioan cu privire la săgeți nu e suficientă pentru a demonstra că el chiar nu le-a văzut în imaginea respectivă.

Mai e ceva de discutat în privința călărețului de pe calul alb, pe care l-am identificat în repetate rânduri cu Statele Unite. Se pare că, începutul activității sale pacifitoare, prin luptă, va fi mandatată de un organism internațional. Cununa de pe capul său nu este aceea

a unui prinț, ci a unui câștigător al jocurilor olimpice din Antichitate. Și, plecând de aici, se nasc două întrebări.

Prima ar fi: Este această cunună acordată de un organism totalmente planetar sau de către unul exprimând o fracționare a acestui întreg? Va fi acest organism unul de tip ONU sau va reprezenta, de exemplu, lumea iudeo-creștină?

Evenimentele recente indică o obstinată antipatie, aproape generalizată, împotriva Americii de după 11 Septembrie 2001. Este foarte adevărat că, președintele Bush și-a ales drept consilieri niște copii bătrâni, care au câștigat războiul prin metode pline de originalitate, dar care s'au dovedit fără prea multă imaginație în problemele de guvernare a teritoriilor eliberate de tiranie. Desigur, e adevărat. Dar de aici, până la a transforma victima în călău, mi se pare o distanță mult prea mare.

Pe de altă parte, dacă în urmă cu 30, 40 de ani, problema conflictului între culturi părea un subiect de discuție salonardă, azi ea reprezintă o realitate cotidiană. Astăzi nu mai poți concilia lumea iudeo-creștină cu cea islamică, iar la orizont se întrevede o falie adâncă între "marile popoare" (Rusia, China, India) și restul lumii. De aceea, îmi vine să cred că (pentru că profeția trebuie să se împlinească), după ce le-o mai trece supărarea Europei, Africii Creștine și Americii Latine, să se construiască un organism de reprezentare al acestora. Iar acest organism selectiv mă aștept să dea mandatul, de pacificare prin forță, Statelor Unite.

A doua întrebare pe care mi-o pun este: Ce stare de spirit sau eveniment va impune acordarea acestui mandat de "campion olimpic", care să dea pumni înapoi și încolo? Cu alte cuvinte: Va fi vorba într'adevăr de dispariția pe cale rațională a antipatiei de care vorbeam sau e vorba de apariția unei conflagrații locale care să transforme inamicii de ieri în buni tovarăși de drum pentru mâine?

Deși nu exclud prima posibilitate, aș înclina mai mult către cea de-a doua.

Profeția asupra Elamului din Cartea lui Ieremia este considerată de unii analiști cu multă autoritate drept prima care se va împlini, din șirul de acțiuni împotriva "Neamurilor". Or, Elamul reprezintă, azi, partea vestică a Iranului, regiunea cea mai bogată în petrol a țării, dar și, ce coincidență!, aria de răspândire a instalațiilor nucleare ale ei. Adică zona care creează cele mai mari necazuri Americii, pentru că, prin capacitățile ei balistice, poate pune într'un grav pericol însăși existența Statului Israel.

Profeția cu pricina spune că: Iată, voi sfărâma arcul Elamului, puterea lui de căpetenie. Voi aduce asupra Elamului cele patru vânturi de la cele patru margini ale cerului, îi voi risipi în toate vânturile acestea și nu va fi nici un popor, la care să n-ajungă fugari din Elam. Iar expresia "cele patru vânturi de la cele patru margini ale cerului" indică destul de clar înființarea ad-hoc a unei coaliții de pedepsire a obrăzniciei nucleare a Iranului. Iar, mai departe, profeția mai vorbește și de o ocupație străină a acestei regiuni: Îmi voi așeza scaunul de domnie în Elam, și-i voi nimici împăratul și căpeteniile, zice Domnul.

Ei bine, după o asemenea colaborare fructuoasă, tovarășii de luptă (înainte, nu foarte prieteni), poate și puțin obosiți de-atâta 'pușcăleală', pot da mandat mai zdravenei Americii să vegheze în continuare la 'pacea lumii'.

Dar poate oare surveni acest eveniment în anul '007?

E greu de crezut. Președintele Bush, un războinic de altfel, se află într'o stare de melancolie lipsită de inspirații: e la sfârșitul celui de-al doilea mandat al său și fără nici o majoritate în cele două camere. Cine l-ar putea învinui că și-a pus arcul în cui și se pregătește să-și dureze o fundație pașnică, merită să-l eternizeze?

În acest caz, (dacă Israelul nu atacă neprevăzut) doar după '008, sub o probabilă domnie democratică, ne-am mai putea aștepta la așa ceva. Iar până atunci, șiiții de la Teheran au tot timpul să coacă o bomba islamică cât o mie de turbane umplute cu orez la un loc.

Toată această perioadă de mandat a călărețului de pe calul alb aș numi-o "prologul apocaliptic", pentru că ea ne va introduce într'o eră în care trebuie să ne obișnuim cu ideea că logica umană va avea din ce în ce mai puțin sens. Și asta pentru că evenimentele vor fi dirijate de undeva de Sus, fără nicio putință de a le schimba cursul.

La auzul acestei afirmații, cineva s'ar putea întreba, pe bună dreptate: Dar ce? Până acum n'a existat destin de-asupra omului? Care este, deci, deosebirea dintre "prologul apocaliptic" și restul timpului, din acest punct de vedere?

Deosebirea principală constă în faptul că, unui eveniment prezis asupra unui popor, prin puterea unei profeții apocaliptice, nu i se poate schimba nicicum cursul. El va avea loc, oricât de mult s'ar strădui acel popor să-l evite, mai din vreme sau în ultimă instanță. Pe când un popor neavut în vedere profetic își poate 'construi' singur destinul, pe baza liberului arbitru care i s'a acordat. În acest fel, popoare din America Latină, din Africa, Canada, Australia și chiar Europa (cum e și cazul poporului român), prin conduita lor față de evenimentele obligatorii care vor avea loc, pot să-și asigure un destin mai blând sau, dimpotrivă, unul mai dramatic, în vremurile sfârșitului. Iar unul dintre criteriile care vor decide adjectivul care le va însoți destinul cred că va fi atitudinea adoptată față de poporul evreu, cel mai năpăstuit popor al Apocalipsei.

"Prologul apocaliptic" se va încheia printr'o conflagrație mondială greu de imaginat. Apostolul Pavel o definește drept o prăpădenie neașteptată ... ca durerile nașterii peste femeia însărcinată; și nu va fi chip de scăpare. Expresia "și nu va fi chip de scăpare" este interpretată de Marvin R. Vincent ca "și nicio înțelepciune din lume nu va putea evita acest eveniment catastrofal". Și probabil că el va fi declanșat de spaima cu care doi hoți, care-au bătut palma, se împușcă reciproc din cauza lipsei de încredere. Iar această idee este avansată tot de Apostolul Pavel, care localizează temporal evenimentul astfel: (atunci) Când vor zice: „Pace și liniște!” ... Adică atunci când toată lumea se va bucura realmente că, și pacea construită de oameni poate fi realizată.

Interesant este faptul că Apostolul Ioan vede această conflagrație sub simbolica imagine a unui cal roșu încălecat de un călăreț înarmat nu cu o sabie, ci cu un cuțit uriaș, precum cele folosite în vechime la sacrificarea animalelor foarte mari. Această imagine e merită să sugereze un carnagiu mondial cum n'a mai fost. Și cu toate acestea, lui Ioan nu îi sunt descoperite proporțiile pierderilor umane ale războiului propriu-zis, așa ca în viziunile care urmează, sugerând foametea și celelalte nenorociri următoare conflagrației.

Mă gândesc că această omisiune ar putea semnifica fie că pierderile umane vor incomensurabile și, deci, greu de imaginat pentru contemporanii lui Ioan, fie că amploarea

lor reprezintă o mărime variabilă.

Ce ar vrea să însemne această din urmă ipoteză?

Regele Ezechia al Iudei s'a suit pe tron, așa după cum e consemnat în A Doua Carte a Cronicilor, la vârsta de 25 de ani. La vârsta de 34 de ani, regele, care făcuse lucruri bune în Țara Sfântă, cade la pat atins, se pare, de o maladie care și astăzi e incurabilă. Iar profetul Isaia este trimis la el cu următorul mesaj dramatic: Așa vorbește Domnul: "Rânduiește ce ai de rânduit casei tale, căci vei muri și nu vei mai trăi."

Ezechia era prea tânăr și nu era deloc "sătul de zile" ca strămoșul său Avraam. De aceea, regele s'a întors cu fața la perete și a făcut Domnului următoarea rugăciune: "Doamne, adu-Ți aminte că am umblat înaintea Feței Tale cu credincioșie și curăție de inimă și am făcut ce este bine înaintea Ta!" Și Ezechia a vărsat multe lacrimi.

Iar răspunsul la această atitudine a venit fără zăbavă: "Ți-am auzit rugăciunea și ți-am văzut lacrimile. Iată că te voi face sănătos; a treia zi, te vei sui la Casa Domnului. Voi mai adăuga cincisprezece ani la zilele tale". Și Ezechia a închis într'adevăr ochii la vârsta de 49 de ani. Nici atunci regele nu era un bărbat bătrân, ci unul în puterea vârstei. Ar mai fi putut să trăiască încă o bună bucată de vreme, fiindcă anii vieții noastre se ridică la șaptezeci de ani, iar, pentru cei mai tari, la optzeci de ani, după cum apreciază psalmistul. Doar că, îndurarea față de rugăciunea lui Ezechia nu a constat în îndepărtarea totală a răului trupului său, ci în limitarea efectelor acestuia.

În sensul acesta cred că poate fi interpretată omisiunea pierderilor umane din cadrul conflagrației "călărețului de pe calul roșu" și faptul că acestea pot reprezenta o mărime variabilă. Variabilă, în funcție de atitudinea noastră. "Rugați-vă ca fuga voastră să nu fie iarna, nici într-o zi de Sabat." Dar fuga oricum va avea loc.

Dacă invazia Elamului se va adevăra a fi 'prefața' "prologului apocaliptic", atunci, conform Cărții lui Ieremia, vor mai avea loc șapte invazii în zona Orientului Apropiat și Mijlociu. Din păcate, până la această oră, n'am citit niciun comentariu serios cu privire la ordinea cronologică a desfășurării acestor evenimente. Așa că nu pot decât să le consemnez în ordinea apariției lor în Cartea lui Ieremia.

Se pare că, după nereușita Iranului de a deveni hegemonul Lumii Arabe, Egiptul, încercând la rândul său o supremație de acest gen, va experimenta un nereușit atac pe malurile Eufratului, adică asupra Irakului. Dar care va fi sensul acestei lupte între două țări care astăzi au o atitudine pro-americană?

Răspunsul îl găsim tot în cadrul aceleiași profeții: Suie-te în Galaad și adu leac alinător, fecioară, fiica Egiptului! Or, Galaadul din vechime este azi reprezentat de Înălțimile Golan, preluate de către Israel de la Siria. Și de aici s'ar putea desprinde următoarele concluzii.

Una ar fi că, Israelul nu participă la acest atac, dar are o atitudine de simpatie față de Egipt, acordându-i asistență în retragerea rușinoasă a acestuia. O a doua concluzie marchează faptul că Înălțimile Golan vor mai fi pentru câtăva vreme în posesia Israelului. Și, în sfârșit, că Irakul la acea oră, foarte probabil, se va fi desprins de Statele Unite, devenind un inamic al acestora.

O altă invazie va avea loc asupra palestinienilor din Westbank, care, după ce-și vor fi

extins teritoriul, vor fi loviți năpraznic de către niște ape de la miazănoapte ce la vor îneca țara. De aici, desprindem cu ușurință că atacatorul va fi Israelul. Iar motivul atacului, și înglobării acestui teritoriu palestinian în Israel, este: pentru că vine ziua când vor fi nimiciți toți filistenii și stârpiți toți cei ce slujeau ca ajutoare Tirului și Sidonului. Aceasta fiind, probabil, o referire la colaborarea inter-teroristă dintre Hamas și Hezbollah.

Teritoriul Iordaniei va fi ținta a cel puțin două atacuri succesive. E vorba de zona de nord (Amon) și cea de mijloc (Moab) invadate de către “Fiii Răsăritului” (conform Cărții lui Ezechiel), pe care cei mai reputați cercetători, îi identifică cu locuitorii Arabiei Saudite de Nord sau Arabia Nomadă, cum mai este denumit acest teritoriu. Motivul invaziei este limpede, jaful: ei își vor așeza staulele în mijlocul tău și își vor face locuințele în tine; îți vor mânca roadele și îți vor bea laptele. Dar ca și în cazul Egiptului, intervine aceeași întrebare: Dacă atât Arabia Saudită cât și Iordania sunt țări cu simpatii pro-americane, cum de are loc acest atac? Singura soluție care mi se pare acum posibilă ar fi ca, într'un viitor destul de apropiat, “Fiii Răsăritului” să constituie o entitate teritorială separată de Arabia, având sentimente anti-americane.

O ultimă invazie a teritoriului iordanian va avea loc asupra părții de sud a țării (Edom). Invadatorul va fi chiar Israelul: Iată, vrăjmașul se suie ca un leu de pe malurile îngâmfate ale Iordanului împotriva locuinței tale tari (Ieremia); îmi voi răzbuna pe Edom prin poporul Meu Israel (Ezechiel). Dar și în acest caz intervine întrebarea legată de simpatiile politice. Iar răspunsul e și mai dificil, deoarece nu ni se spune nimic despre o invazie prealabilă a “Fiilor Răsăritului” asupra Edomului.

În aceste condiții, am putea presupune că acțiunea militară a Israelului va fi o invazie de pedepsire a unei organizații teroriste de gen Hezbollah, ‘cuibărită’ în Sudul Iordaniei, împotriva voinței guvernului de la Aman. Israelul nu va fi atunci singur, căci un sol a fost trimis printre neamuri: „Strângeți-vă și porniți împotriva ei (Boțrei, Petrei, n.n.) ! Sculați-vă pentru război!” , iar atacul (spre deosebire de destul de trista experiență din Liban) va fi condus pe cale aeriană: ca vulturul înaintea vrăjmașului și zboară, își întinde aripile peste Boțra (Petra, vechea capitală edomită, n.n.).

În această profeție există o comparație a distrugerilor cu cetățile blestemate dispărute în Marea Moartă: Ca și Sodoma și Gomora și cetățile vecine, care au fost nimicite, zice Domnul, nici el nu va mai fi locuit și nimeni nu se va mai așeza acolo. Acest text ar putea foarte bine duce cu gândul la un atac nuclear, dacă textul din Cartea lui Isaia, cap. 63 (“Cine este acesta, care vine din Edom, din Boțra, în haine roșii, în haine strălucitoare și calcă mândru, în plinătatea puterii Lui? Eu sunt Cel care am făgăduit mântuirea și am putere să izbăvesc!”) n’ar îndepărta această idee. Ba chiar mai mult, deșertul Edomului va fi ocupat, probabil, de forțe internaționale, ca în cazul Elamului iranian: deodată voi face Edomul să fugă de acolo și voi pune peste el pe acela pe care l-am ales.

Și Siria va avea parte de un atac de la Sud, care va distruge Damascul, și care, probabil, va fi lansat de către “Fiii Răsăritului”, de pe teritoriul iordanian (Amon, Moab). Și e posibil ca acest atac să înfurie Irakul, care va ataca Nordul Arabiei (Chedarul și Hațorul), baza de plecare a acestora: ... căci Nebucadnețar, împăratul Babilonului, a luat o hotărâre împotriva voastră, a făcut un plan împotriva voastră.

În fine, o ultimă invazie va avea loc asupra Irakului, întreprinsă de o insurecție kurdă din Turcia, Nordul Irakului și Iran. La ea vor participa și Israelul (este repetat textul profeției împotriva Edomului: Iată, vrăjmașul se suie ca un leu, de pe malurile îngâmfate ale Iordanului împotriva locuinței tale tari.), dar, cred, și Statele Unite: Iată, vine un popor de la miazănoapte și un neam mare și niște împărați puternici se ridică de la marginile pământului. Interesant e și faptul că, și puternicei comunități evreiești din America i se cere să se alăture acestei coaliții prin credință și rugăciune: Cei din pământul depărtat, gândiți-vă la Domnul și Ierusalimul să fie în inimile voastre! Or, față de Ierusalim ce “pământ” locuit de evrei poate fi mai “depărtat” decât America?

Ca și în cazul Edomului, în această profeție apare blestemul Sodomei și Gomorei asupra pământului irakian, într'un text aproape identic: Ca și Sodoma și Gomora și cetățile vecine pe care le-a nimicit Dumnezeu, zice Domnul, așa nu va mai fi locuit nici el și nimeni nu se va mai așeza acolo, cu același iz de poluare nucleară. Dar pentru a rămâne consecvenți cu rezolvarea problemei edomite, trebuie să admitem că într'adevăr Irakul va deveni un deșert deplin, dar ne-nuclearizat. Totuși dezastrul va fi mult mai dramatic, pentru că această țară este singura posesoare a unei rețele hidrografice normale din tot Islamul asiatic: Voi seca marea Babilonului, și-i voi usca izvorul. Iar ca întărire a acestui aspect, în Cartea Apocalipsei, râul Tigru nici nu mai e citat drept graiță estică a Imperiului Anticristului: Al șaselea (înger, n.n.) a vărsat potirul lui peste râul cel mare, Eufrat. Și apa lui a secăt, ca să fie pregătită calea împăraților, care au să vină din Răsărit.

În fine, o ultimă observație se referă la faptul că, același text (ca în cazul Edomului), transcris aproape identic, indică punctul de plecare al invaziei dinspre Vest: Iată, vrăjmașul se suie ca un leu, de pe malurile îngâmfate ale Iordanului împotriva locuinței tale tari; deodată îi voi izgoni de acolo... Și de asemenea, apare un text similar marcând o ocupație internațională asupra deșertului irakian: ...și voi pune peste ei pe acela pe care l-am ales. Căci cine este ca Mine? Cine-Mi va porunci? Și care căpetenie Îmi va sta împotrivă?

Având în vedere aceste repetări ale textului celor două profeții diferite, stau acum și mă'ntreb dacă nu cumva ele nu pot fi citite ca una singură, cea a Irakului ca pe o continuare a profeției asupra Edomului. Direcția atacului trupelor israeliene și americane este oricum aceeași: de la Vest la Est în jurul paralelei 30 N. E posibil.

Stimați cititori,

Ar mai fi, în toată vânzoleala asta sângeroasă, o întrebare legată de timp: Cât va dura acest “prolog apocaliptic”?

Sigur că e foarte dificil să-i dai acestei întrebări un răspuns cât de cât exact, deoarece nu cunoaștem două elemente principale: durata medie a invaziilor și a intervalului mediu dintre ele.

Și totuși, în Cartea lui Isaia găsim două elemente temporale la care este asociat și gradul de precizie al acestora. Iată-le: Iar acum Domnul vorbește și zice: “În trei ani, ca anii unui simbriaș, slava Moabului va fi disprețuită, împreună cu toată această mare mulțime; și ce va rămâne, va fi puțin lucru, aproape nimic.” Și: Căci așa mi-a vorbit Domnul: “Încă un an, ca anii unui simbriaș și s-a isprăvit cu toată slava Chedarului”. Iar în aceste texte, expresia “ca anii unui simbriaș” vrea să ne sugereze că aceste intervale de

timp nu vor fi depășite, la fel ca durata unui contract serios întocmit.

Având în vedere faptul că ultimele invazii ale zilelor noastre s'au arătat mai scurte decât cele clasice (de câteva luni), iar timpul scurs între ele pare a fi de ordinul anilor, îmi vine să cred că întreaga durată a "prologului apocaliptic" poate fi între 20 și 40 de ani. Adică, aproximativ durata unei generații. De aceea, mă gândesc cu groază că unii dintre dumneavoastră o vor lua în piept pe toată! O, brothers!

P.S. Transmit toată dragostea mea familiei Georges Parjol din Paris.

Stimați cititori, regret că, din cauza unor imperfecțiuni tehnice, Gala Romanian Times nu va mai avea loc în 24 Ianuarie a.c. Voi reveni când voi avea date mai precise.